

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1173/2021
26.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Trace Srbija“ АД Ниш, чији је пуномоћник Марко Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 862/21 од 26.02.2021. године, у седници одржаној 26.01.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 862/21 од 26.02.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 862/21 од 26.02.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 23/19 од 07.12.2020. године, у ставу првом и трећем изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиле за исплату увећане зараде по основу минулог рада, за период од јула 2015. године до априла 2018. године у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом како је наведено у изреци првостепене пресуде, а тужилца се обавезује да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 59.506,00 динара, у року од 15 дана.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилца да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 35.012,00 динара, року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 23/19 од 07.12.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужилци исплати на име накнаде по основу минулог рада за време проведено код послодавца, за период од јула 2015. године до априла 2018. године, појединачне месечне износе са законском затезном каматом како је наведено у изреци. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на на име накнаде по основу минулог рада за време проведено код послодавца, за период од јануара 2015. године до јула 2015. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове поступка у износу од 47.308,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 862/21 од 26.02.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужилја је благовремено поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог сматрајући да је потребно уједначавање судске праксе у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) у погледу права запослених код туженог на исплату увећане зараде по основу минулог рада, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У постуку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничком стању, тужилја је била радник ПЗП Врање, а затим „Trace PZP“ Vranje doo, на пословима ... . Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст. 25/2012 од 29.03.2012. године, отворен је стечајни поступак над овим предузећем. У стечајном поступку наведено предузеће је продато туженом уговором о продаји од 23.12.2014. године, а тужени је дана 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и тиме постао власник над оснивачким капиталом, коју чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Даном 05.01.2015. године, обустављен је стечајни поступак због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси, ради намирења стечајних поверилаца. Такође, стечајни управник је свим запосленима, па и тужилји, отказао уговор о раду 05.01.2015. године, сходно одредби члана 176. став 1. тачка 5. Закона о раду. Даном 02.08.2018. године, извршена је статусна промена припајања привредних друштава „Trace PZP“ Vranje doo и „Trace PZP“ Niš ad и промењено име у „Trace Srbija“ ad Niš. У овој правној ствари тужилја потражује увећану зараду по основу минулог рада за период када је радила код туженог, применом члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, а на основу чланства ПЗП Врање и туженог у Удружењу „Путар“.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев на име увећања зараде по основу минулог рада налазећи да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, бр. 3/15), јер ова норма тужилји даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду. Ово из разлога што након продаје стечајног дужника јесте дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац (тужени), али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, па произлази да је остварен и

континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП Врање АД код кога је тужила била запослена и туженог код кога је тужила засновала радни однос, те из ових разлога тужила припада право на увећану зараду по основу минулог рада.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је закључак нижестепених судова заснован на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11), прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. став 1. истог закона, прописано је да по доношењу решења о банкрутству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог закона, прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. став 2. тог закона, док је одредбом члана 136. став 1. истог закона, прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

С озбиром на наведене норме у конкретном случају као меродаван пропис примењује се Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члана 108. став 1. тачке 4. Закона о раду с обзиром на то да је последица продаје стечајног дужника, као правног лица, та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника.

Правилно је и основано указивање ревизије да тужила не може да заснива основаност свог тужбеног захтева на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора, јер је стечајни дужник код кога је тужила била у радном односу продат као правно лице у стечају. Из ових разлога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином, постоји јасна разлика.

Из наведених разлога, а применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Тужени је успео у поступку, па му на основу члана 153. и 154. ЗПП у вези члана 165. став 2. истог закона, припадају опредељени трошкови парничног поступка, досуђени у висини од 59.506,00 динара, а који обухватају трошкове на име: састава одговора на тужбу и два образложена поднеска по 6.000,00 динара, заступања на једном одржаном рочишту 7.500,00 динара и три неодржана рочишта по 4.500,00 динара, састав жалбе 12.000,00 динара према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12...99/20) важећој у тренутку пресуђења, као и таксе за одговор на тужбу 1.702,00 динара, жалбу и другостепену одлуку по 3.402,00 динара према тарифи Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 128/24...106/15).

Туженом припадају и тражени трошкови за састав ревизије 18.000,00 динара према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката важећој у време предузимања ове парничне радње („Службени гласник РС“ број 121/12...37/21), као и на име таксе на ревизију 6.805,00 динара и ревизијску одлуку 10.207,00 динара.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**